

Радосав Стојановић

ТРЕБАЛО МИ ЈЕ ВРЕМЕНА

СВЕ ЈЕ КРХКО

Све је тако крхко
Као да свет о концу виси

Све је тако крхко
А ипак траје

У крхотинама се рађа
У крхотинама опстаје
У крхотинама се узвиси
У крхотинама нестаје.

САВ СИ ОД КРХОТИНА

Сав си од крхотина
Од слабости бића,
Од ноктурна и посрнућа
Од пиљака месечине и пепела звезда
Од бледе светлости муња
Од ноћних крикова јаребица
Од буботака и свенулих цвасти.

Повијаш се под прахом васељене
Сав од срче смрвљене светлости

Као да си од труња, од метежа, унезверености
Без даха ко исипчени мех у ковачници
Што више не пири ватру
На којој се кује гвожђе.

Као да те учитељ месечине школовао
На јесењем светлу свитаца
Са мало наде и превише зебње
Поводиш се и сахнеш
Јер не знаш се стровалити
Као громада, као стена, као метеор
Како ти уистину доличи.

БОРБА С ДЕМОНОМ

Држао сам га на краткој узици
А била је ноћ младог месеца
И демон је ушао у собу
И стао да вршља по рукописима.

Њено писмо било је запретано у пепељари
Како га је нашао, почео је да рида
Дизао је панику
Све је јечало од тог урлика.

Није се смирио док нисам устао
И шчепао га за грло:
„Ко те је научио да копаш по туђим стварима?“
„То се тиче мене” –
Рекао је руку пуних пепела –
„Ја овде одговарам за све сажежено,
За угасла осећања, утихнуле страсти,
За спарушале мисли.
Ти си учитељ жудње,
А ја ватрогасни кер!”

У његовој одбрани све је било окренуто наглавачке.
Тешко је изборити се с демоном –
Схватио сам пред зору –
Када је наше рвање пресекао сунчев зрак.

РЕКА ПРОТИЧЕ

Река протиче и не губи наду
Снага је њена у протицању
Река протиче, пропиње се, клобуча
Њена је мудрост у протицању.

Ту нема сећања, ни меланхолије
Вода тече и не одлази никуд
Сабрана у свом протицању
Магично кроз бедра своја тече.

Река протиче
И носи заборав
Заборав плави све
Заборав је тек моћна река.

Снена реко, што течеш у мом сну,
Врати моје златне кљусе
Којима сам хватао ветар са планине
Јер ветар је почетак
Ветар је помахнитали даждевњак
Што цијуком разгони демоне ватре.

ТРЕБАЛО МИ ЈЕ ВРЕМЕНА

Требало ми је времена
Требало ми је доста времена
Не обичног времена
Већ ванвременог времена
Требало ми је много времена.

Пролазили су дани, пролазиле су године
А мени је требало времена и времена
Све више и више времена.

Била је то трка с временом.

Куда хрли овај свет – питао сам –
Кад више нема ни трунчице времена?
Сместићемо те у општу собу – реклу су –
Тамо је остало највише времена.

Где сте били док бејаш млад – рекох –
Кад ми недостајаше светлосног времена?
Похитајте
Да не исцури и та мрва времена.